

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. II. Solvuntur objectiones

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

§. II.

Solvuntur objectiones.

Contra istam conclusionem obijciunt primo Adversarii: Electio prædestinatorum ad gloriam, à Scriptura, SS. Patribus vocatur gratuita, & reducitur ad beneplacitum voluntatis divinæ, & ostensionem bonitatis & gratiæ, ut in Tractatu de prædestinatione fuse ostendimus: Sed si merita Christi talem electionem præcesserint, ut motiva illius, ratio illius non fuisset solum beneplacitum Dei, & ostensio suæ bonitatis & gratiæ erga electos, sed etiam merita Christi, & ostensio iustitiæ erga ipsum: Ergo electio prædestinatorum ad gloriam non est ex meritis Christi.

Confirmatur exemplum figuli & luti quo utitur Apostolus ad demonstrandam meram & gratuitam Dei voluntatem, in his eligendis, & illis relinquendis; sicut enim ex parte luti nulla est assignabilis ratio ut ex illo formetur vas in honorem, vel in contumeliam, sed à solo pendet beneplacitum figuli: ita ex parte hominum, nulla est ratio cur unus assumatur, & alter relinquitur, sed omnino dependet ex libero beneplacito Dei: At si Christus meruisset electionem prædestinatorum ad gloriam, aliqua esset ratio ex parte hominum cur à Deo eligerentur, præter divinam libertatem, videlicet merita Christi, quibus ius esset acquiritum hominibus, ut à Deo eligerentur: Ergo Christus non meretur prædestinatis electionem ad gloriam.

Respondeo electionem prædestinatorum ad gloriam, à Scriptura & SS. Patribus gratuitam appellari, non per comparationem ad Christum, sed per respectum ad nos, quia nempe nullis nostris meritis præcedentibus, Deus ad gloriam elegit: sicut gratis nos justificari dicimus, quia nihil eorum, quæ justificationem præcedunt, sive fides, sive opera, justificationis gratiam promerentur, ut asserit Tridentinum sess. 6. cap. 8. & hoc non obstante, tota nostra justificatio meritis Christi tribuitur. Ex quo patet responso ad confirmationem, exemplum enim luti & figuli quo utitur D. Paulus, solum valet ad declarandum, nullam ex parte nostri, prædestinationis aut divinæ electionis causam assignari posse, non autem probat, quod ex parte Christi, ratio nostræ prædestinationis & electionis non detur.

Dices, Prædestinatio nostra est tam gratuita, ac prædestinatio Christi: Sed hæc ita est gratuita, ut nec Christi nec alterius meritis facta sit: Ergo & nostra ita est gratuita, ut nec ex meritis Christi dependeat. Minor est Augustini libro de prædestinatione Sanctorum cap. 17. Major etiam conflat ex eodem S. Doctore ibidem, ubi docet quod prædestinatio Christi fuit exemplar nostræ prædestinationis, & quod sicut illa nulla merita supposuit, ita & ista ex nullis meritis processit: Ergo sicut prædestinationem nostram non minus esse gratuitam, nec minus à meritis independentem, quam Christi prædestinationem.

Respondeo distinguendo Majorem: prædestinatio nostra est tam gratuita, ac prædestinatio Christi, per comparationem ad nos, concedo Majorem: per comparationem ad Christum, nego Majorem, & concessa Minori, nego Consequentiam. Nec oppositum docuit Augustinus,

A solum enim loco citato intendebat probare, nos prædestinari à Deo non ex nostris meritis, sed ex illius misericordia & amore, idque ostendit exemplo prædestinationis Christi, quam nulla Christi merita præcesserunt. Ille homo (inquit) ut à Verbo Patri coeterno, in unitatem personæ assumptus, Filius Dei unigenitus esset, unde hoc meruit? Quod eius bonum qualecumque præcessit? Quid eger ante, quid credidit, quid petivit, ut ad hanc ineffabilem excellentiam perveniret? &c.

Nec ex hoc quod Christi prædestinatio sit nostra prædestinationis exemplar, sequitur debere quoad omnia, in ratione gratiæ, & exclusione debiti, ipsi adæquari: ut enim docuit D. Thomas hic art. 3. ad 3. fuit exemplar heterogeneum & diversa rationis; unde sicut ob hanc causam prædestinatio Christi excedit nostram in termino (nam illa ordinatur ad filiationem Dei naturalem, nostra verò ad adoptivam) ita ob eandem rationem excedit illam in modo, & in ratione gratuita & liberalis; nam Christi prædestinatio nulla omnino merita condigna supponit, nostra verò ex meritis Christi non solum condignis, sed etiam superexcedentibus, processit. Unde sicut hic discursus non valet: Prædestinatio nostra est exemplata à prædestinatione Christi: Sed hæc in ordine executionis non cadit sub merito condigno alicujus: Ergo nec nostra in eodem ordine alicujus meritum condignum supponit. Ita nec valet ista ratiocinatio: Prædestinatio nostra est exemplata à prædestinatione Christi: Sed hæc in ordine intentionis, & prout est electio humanitatis assumpta ad unionem hypostaticam, nulla omnino merita nec propria nec aliena supponit: Ergo & nostra prædestinatio, ut spectat ad ordinem intentionis, & ut dicit electionem prædestinatorum ad gloriam, ita est gratuita, ut nec à nostris, nec à Christi meritis dependeat.

Obijcies secundo: Meritum Christi fuit effectus electionis efficacis prædestinatorum ad gloriam: Ergo talis electio non fuit premium meritum Christi. Consequentia patet, tum quia principium meriti sub eodem merito cadere non potest: Tum etiam, quia non ob aliam rationem, iustorum merita non causant ipsorum electionem ad gloriam, nisi quia ex illa imperantur, & ab illa procedunt: Ergo si merita Christi quibus salutem prædestinatis meruit, processerunt ex efficaci electione illorum ad gloriam, talis electio merita Christi anteverit, & ab illis causari nequit. Antecedens verò probatur: Voluntas efficax mediè efficaciter conducentis ad finem, est effectus volitionis finis, & ab ea imperatur: Sed merita Christi sunt media ad salutem & electionem prædestinatorum, cum ad illam efficaciter conducant: Ergo ab ea imperantur, & sunt effectus illius. Quæ ratione in Tractatu de prædestinatione ostendimus, merita hominum à Deo prævisa non causare electionem prædestinatorum ad gloriam, quia cum sint media ad illam conducentia, illius volitionem supponunt, & ab ea imperantur, subindeque non sunt illius causæ, sed effectus.

Respondeo negando Antecedens, ad cuius probationem, concessa Majori, nego Minorem: nam licet merita Christi efficaciter conducant ad salutem electorum, non tamen conducunt ut media ex illius amore electa, sed ut causæ specialem electionem salutis æternæ inferentes: non autem omne efficaciter conducentis ad aliud, illius

illius amorem debet supponere, & ex illius intentione imperari, sed tantum quod ut mediam assumitur; cum enim medium ratione finis ametur, sicut conclusio ratione præmissarum cognoscitur, debet ut efficaciter eligatur, amorem efficacem finis supponere, & imperari ex illius intentione efficaci; sicut conclusio, quia ratione principiorum cognoscitur, ut certò cognoscatur, debet supponere certam principiorum cognitionem; & ut evidens sit conclusionis cognitio, præsupponi debet evidens notitia principiorum: causa verò, etsi in ordine ad effectum ametur, non tamen ratione effectus amatur, & ideo illius amorem non supponit, sed infert.

61. Obijcies tertio: Christus Joann. 17. fatetur prædestinatos sibi datos esse à Patre, ait enim: *Pater sancte, serva eos in nomine meo quos dedisti mihi*: Sed si Christus prædestinatorum electionem meruisset, illi non possent dici cum proprietate Christo dati à Patre, quod enim propter merita retribuitur, non dicitur propriè donari: Ergo Christus prædestinatorum electionem non meruit, sed illa fuit omnino liberalis & gratuita, etiam per comparationem ad ipsum.
62. Respondeo, concessà Majori, negando Minorem: nam Paulus ad Philip. 2. docet Christum per humilitatem & obedientiam, sui nominis exaltationem meruisse, ait enim: *Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem, pro-*

pter quod & Deus exaltavit illum, & tamen factus subdit, ei donatum fuisse à Deo nomen quod est super omne nomen: Ergo licet Christus prædestinatorum electionem meruerit, hoc tamen non obstat quo minus prædestinati ipsi à Patre dati dicantur. Ratio est, quia quod in radice est indebitum, quamvis proximè debeatur, potest dici propriè donatum: electio verò prædestinatorum ad gloriam, quamvis meritis Christi proximè debita sit, in radice tamen omne debitum excludit; quia voluntas Dei quæ respicit Christo meritum nostræ electionis, illumine ut mereretur applicuit, fuit omnino liberalis, & ad istam voluntatem, tanquam ad primam radicem, meritum Christi reducitur.

B Quæ docet D. Thomas qu. 25. de adoratione Christi, facilia sunt, & solâ textus lectione percipi possunt, inde his prætermittis, & reliqua sunt de vita & morte Christi, agendum est de Sacramento, quæ sunt uberrimi gratiarum fontes Salvatoris, ab Isaia Propheeta præannuntiati, dum in suo dicit Cantico: *Haurite aquam gaudio de fontibus Salvatoris. Omnes ergo invitati venite ad aquas illas spirituales & divinas, quæ per sacra illa canalìa, & cælestes aqueductus, continuo fluxu nobis communicantur. Haurite aquas (inquit Hieronymus) non de fontibus fluminis Egypti, sed de fontibus Iesu, qui in Evangelio clamabat, si quis sitit, veniat ad me, & flumen de ventre eius exibit.*

Finis Tomi IV. Clypei Theologiae Thomisticae contra novos eius impugnatores.

